

TERUG VAN HET GRAF

Vreeze en blijdschap.

Die vrees is te verstaan. De vrouwen hadden bij het graf van den Heiland wel buitengewone dingen gezien en gehoord. Zij hebben een engel gezien, gehuld in kleederen, wit gelijk de sneeuw en omstraald van hemelsch licht. En toen zijn zij verschrikt geworden.

Zij hebben gehoord, dat Jezus uit den dood is verzezen en dat konden ze haast niet gelooven. Had geen engel het hun gezegd, de boodschap der opstanding zou voor hen geen waarde gehad hebben. Nu moeten zij het gelooven, maar zij gelooven met vreeze. Hun blijdschap is groot, maar niet vast en volkomen.

Zie, dat deze vrouwen vreezen, het is goed. Wij vreezen vaak al te weinig, als wij met hemelsche dingen in aanraking komen. En wij ontvangen de boodschap der opstanding wel eens, alsof ze niets bijzonders ware en heel gewoon.

O, als wij leeren verstaan, dat Christus voor ons is opgestaan, dan wordt het wel anders.

Dan vreezen wij, zondaren, die daar staan in den hemelschen glans, die ons omstraalt, óók wel, want bij dien glans zien we eerst recht het graf, waarin de Heiland moest ingaan, omdat wij ons den dood hadden waardig gemaakt. Dan vreezen ook wij.

Ja, zou die vreeze er niet zijn, de blijdschap was er ook niet. Velen zijn er, die op den Paaschmorgen naar het geopende graf gaan en toch niet blijde naar hun woningen terug keeren. Dat zijn zij, die nog nooit leerden verstaan, wat het is, zondaar te zijn. Dat zijn zij, die geen vreeze kennen en die daarom ook niet blijde kunnen zijn.

Maar die vrees mag geen ongeloovige vrees zijn.

Let eens op de vrouwen. Zij vreezen en ze zijn blij, maar hun vrees is met ongeloof gemengd en daarom zwijgen zij straks, als ze in Jeruzalem bij de discipelen zijn gekomen.

In 't Marcus-evangelie lezen we: Zij zeiden niemand iets, want ze waren bevreesd.

Zoolang de engel tot hen sprak en even daarna, toen ze liegingen, was er vreeze en blijdschap. 't Was, of ze die engelenstem nog hoorden, of ze nóg zagen die reine kleeding.

Maar later verandert hun vrees. Dan is het: Zou het toch alles wel waar zijn? Zouden we ons niet vergist hebben? Heeft waarlijk een engel tot ons gesproken? Dit is de ongeloovige vrees, die de blijdschap wegneemt. En eerst als Maria Magdalena haar boodschap brengt, dan wordt ook de tong van deze vrouwen losgemaakt, dan hebben ze hun vrees overwonnen en komt de blijdschap opnieuw. Dan verkondigen ze, naar het bevel van den engel, dat

En haastelijk uitgaande van het graf met vreeze en groote blijdschap, liepen zij henen om het Zijnen discipelen te boodschappen. Math. 28 : 8.

Jezus is opgestaan en dat Hij Zijn discipelen voorgaat naar Galilea.

* * *

Hoe hebben wij op den Paaschmorgen bij het graf gestaan?

Als onverschillige toeschouwers? En zagen we wel iets van den engel en van den hemelglans. Er komen velen bij het geopende graf, zonder dat zij den engel zien en de engelenboodschap hooren.

Wij moeten er vreezend staan. Zulk een groot wonder is er geschied. Dát was er noodig, zouden wij van dood en graf kunnen gered worden. Als we dát zien en dát voelen, dan staan we bij het graf in groote vreeze.

Maar ook met groote blijdschap. Dan juicht het in ons hart:

Nu jaagt de dood geen angst meer aan,
Want alles, alles is voldaan.
Wie in 't geloof op Jezus ziet,
Hij vreesst voor dood en helle niet.

En dan blijft die ongeloovige vrees ook verre van ons. Dan keeren wij van het graf terug met groote blijdschap. Dan hebben wij ons Paascheest gehad.

Is het zóó met ons geweest? En hebben we dan ook het bevel van den engel verstaan? Hij heeft tot de vrouwen gezegd, dat ze de blijde boodschap niet voor zichzelf mochten houden. Ze moesten aan de discipelen en aan Petrus vertellen, dat het graf ledig was gevonden. Dat hebben ze ook gedaan, toen ze maar eerst van die ongeloovige vrees verlost waren. Toen, nog dienzelfden Paaschdag, hebben ze in groote blijdschap gesproken over den opgestanen Heiland.

Als wij nu ook die groote blijdschap van het geopende graf van den Heiland in onze harten mee naar huis dragen, moeten wij doen, wat de vrouwen gedaan hebben. Wij moeten van Jezus spreken. Daar zijn onze vriendinnen, onze kennissen, de menschen, met wie wij in ons werk te maken hebben. Wij mogen tegen hen niet zwijgen over het groote heilswonder waarvan wij in den hof van Jozef getuige waren.

Zie, dan sterft onze blijdschap met den Paaschdag niet weg. Dan dragen we ze mee, het gewone, dagelijksche leven in. En dan juichen ook wij:

Wees gegroet, gij eersteling der dagen,
Morgen der verrijzenis!

K.